

In ce privește acum tulipa aromânească din care ei au fost grecizați, la prima vedere, s'ar păre că ei țin de Aromâni din Pind, mai ales că, dintre toți păstorii aromâni, aceștia sănt care se găsesc astăzi în vecinătatea lor. Totuși, ținând seamă de forma rotundă a colibelor lor, a cărei origine trebuie căutată în Albania, eu înclin a crede că ei sănt resturi din acei Români originari din Albania, pe care Grecii din Arcania și Eolia și numea Arvanitovlahi (vezi aceasta în *Români Nomazi*, p. 247). Această părere mi-o întemeiez și pe faptul că obiceiurile de la nuntă, despre care am vorbit mai sus, se asemănă cu aceleasi obiceiuri ale Fărșeroților. În afară de aceasta, și unele cuvinte cum ar fi șigune, pentru ceea ce Aromâni din Epir numesc tipune (*Români Nomazi*, p. 257), după aceea generalizarea termenului stane, pentru ceea ce păstorii din Epir numesc căsare, ca și altele care se găsesc la Sărăcăcianii, toate aceste dău dovadă despre o apropiere mai mare cu Fărșeroții. În orice caz, aceasta este o simplă părere. Primii Sărăcăcianii desnaționalizați ar fi putut fi și Aromâni din Pind, căci în vremurile mai vechi împreună cu Fărșeroții se coborau în spre sud și păstori din Pind. La aceștia se vor fi adăogat mai târziu și Aromâni din Albania, de la care Sărăcăcianii vor fi moștenit forma colibei și toate celealte asemănări. Principalul este că ei sănt la origine Aromâni grecizați cu cinci-șase veacuri înainte și, poate, și mai de mult.

Th. Capidan.

## 11.

### Bibliografie și literatură veche.

La Muzeul Limbei Române se păstrează legate la un loc :

1. *Psaltirea în versuri* a lui Dosofteiu, a. 1673;
2. *Acatistul Născătoarei de Dumnezeu* al lui Dosofteiu, a. 1673.

Comparând aceste cărți cu descrierea din *Bibliografia românească veche*, pp. 209—216, constatăm următoarele :

1. Psaltirea e completă, cu lipsa foii 88 și cu mici lipsuri la foile 146<sup>2</sup>, 148, 184, 191, 223 v.-229, 241, 242, 244, 245, 246, 247, 265. Foile liminare care cuprind cele două prefețe săntlegate greșit, și anume cele trei foi din urmă, cuprinzând sfârșitul

prefetei dintâi și prefața a doua sănt legate înaintea celor două foi care cuprind începutul prefeței dintâi, prin urmare foile lîminare urmează în ordinea următoare: 1, 4, 5, 6, 2, 3. În Bibliografie nu se notează că două foi, nu numai una, poartă numărul 262, deși în ediția d-lui Bianu sănt reproduse amândouă foile.

## 2. Din Acatist se păstrează numai 32 de foi din 48.

Cartea a fost dăruită la 15 Octombrie 1923 de dl protopop gr. cat. din Cățălul-român, jud. Sălaj, Gratián Flonta, la insistența d-lui revizor școlar Mangu. Din notele de pe scoarțe și de pe foile albe aflăm următoarele: Cărțile au fost legate (poate din nou) cu cheltuiala popii Nicoară din Cățălul-românesc, la anul 1801. La anul 1822 scrie, în mai multe locuri, odată și latinește, Pop Georgie „feciorul lui popa Nicoară”, tot de acolo, că Psaltirea e a lui. Același an îl întâlnim notat de mai mulți ori. Frumoasă e următoarea notă: „Legiuit stăpân acești(i) cărți sănt eu Pap Georgie din numit satu Cățălu rumânesc varmeghe Crasni(i)“. În altă notă se spun următoarele: „Această sfântă psaltire în vers este a lui Ipiean Ioan din Cățălul românesc precinstita varmeghia Crasni(i). Anul 1828“. Probabil că acest Ipiean, care mai iscălește și în altă parte Ipean, era originar din comuna Ip, tot din județul Sălajului, în spre Bihor. Mai găsim următoarele nume notate pe acest volum: „Oana Onului Marie, Ludovicus Babes, A. 1822, popa Andreiu Deleu, Gavril Gălgău, diacul adecă cântărețul din Cățăl“, care semnează și ungurește, punând înainte latinescul „Scripsit“ și continuând: „Golgo Gabriel a kecelei deák mikor 18 esztendős voltam“ (= când am fost de 18 ani). Intr'altă notă zice: „Această carte o am scris eu Gălgău Gavril“.

Mai interesante sănt însă niște versuri scrise cu creionul pe foia albă lipită pe tabla de la urmă. Înțînd seama de scrisoare și de data legăturii (a. 1801), despre care e vorba acolo, credem că versurile au fost compuse pe la începutul veacului trecut sau copiate de cineva de pe altă carte. Iată-le

Această carte (-i) tocmită  
de mine (?) și de mine izvodită.  
O am făcut și o am tocmit,  
sohan nu o am tâlnit.  
Că cerneala n'au fost bună  
și condeiu de înpreună,

Mâna încă-i vinovată,  
 precum scriselile arată,  
 și toate fiind (?) vinovate  
 cine n'a crede, să cate (?),  
 că va vede că am ispitit (?),  
 nu va zice că am mințit,  
 că de când în lume . . .  
 n'am auzit . . .  
 să fi fost în sat la noi,  
 ba încă nici la voi,  
 să fi fost un tipograf,  
 batăr nici cât de slab,  
 dar eu am tipărit,  
 că d(u)hul sf(â)nt m'o întărit,  
 și cine au fost tipăritorii,  
 împreună legătorii  
 același.

In același volum s'au găsit și două foi dintr'o Psaltire mai nouă, probabil din vreuna din psaltilor tipărite la Buzău la începutul secolului al 18-lea. Ele cuprind ps. al 77-lea, v. 1—8, 36—48.

C. Lacea.

## 12.

### Bibliografie veche.

In biblioteca Domnului Tache Băjan din Rucăr, județul Muscel, se păstrează un *Ceaslov slavo-român*, din a. 1743, neînregistrat, până acumă, după cât știm, de nici un bibliograf. In 8º mic, cu 193 foi numerotate cu mâna. Faptul acesta, precum și împrejurarea că despre această carte încă nu s'a știut nimic până acumă, ne fac să credem că a fost tipărită într'un număr mic de exemplare.

Iată titlul cărții :

*Ceasoslov* ce cuprinde întru sine slujba vecerniei, și a Utreniilor, și a altor slujbe trebuincioase. Tipăritu-s'au în zilele pre înnălitătului Domnului Miháïl Rácoviță Voevodă. Mitropolit a toată țara fiind Kyr Neofit. Cu cheltuiala iubitorului de Dumnezeu Episcopului Buzăului Kyr Methodie. In sfânta Episcopie a Buzăului. Leată 7251. De Ioan Stoicovici Tipografu.

C. Lacea.